

ЧОВНИК

Забіла Віктор Миколайович

Чи довго я, нещасний,
Буду так крушиться?
Пора б уже перестати
Скучать да нудиться!
Пливе човник без весельця,
К берегу звертає,
Ніхто човником не править —
Вітром прибиває;
І до берега причаливсь
Да й остановився,
Не найшлося і там нікого,
Кому б він згодився.
Не було йому спокійно
З берега лежати;
Знай, все стукався об його,
Як стане плескати.
Потім хвиля ісхопилась,
Сердешний одбився
Од берега і знов плавають,
Поки аж розбився.
І я в світі, як той човник,
Де пристань, не знаю;
Де б хотілось, там не можна,
Бо щастя не маю.
Одбиває й мене хвиля
Ізо всеї мочі;
Піду, піду, помандрую,
Куди глядять очі.
Човнику ж тому байдуже,
Чи хвиля, чи тихо;
Він дерево, він не знає,
Що то в світі лихо,
А я бачу все і чую,
Да серцем нуджуся.
Ой як піду куди очі,
То вже й не вернуся...
Не будуть мене ховати,
Де лежить мій батько,
Де лежить мій брат із сестрами,
Де лежить і дядько.
Не буде йти за труною
Старенькая мати;
Не знатиме, коли син вмер,

Не буде й плакати.
Може, прийдеться де в лісі
Або серед поля
Заснуть вічно нещасному,
Коли така доля.
По мені дзвонить не будуть
І ховать з попами;
Роздовбають носом птахи
Да звірі зубами
Розтягають кістки мої
Без шкіри, без тіла;
Ніхто в світі не знатиме,
Де моя могила.
Ніхто й жменьки землі зверху
На мене не кине,
Бо біг тільки буде знати,
Де смерть ізостріне.
І волосся вітер буйний
Рознесе по полю;
Чи вже й душа на тім світі
Піде у неволю?

Постійна адреса: http://ukrlit.org/zabila_viktor_mykolaiovych/chovnyk